

Република Србија
УПРАВНИ СУД
25 У. 4901/14
07.04.2016. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Управни суд, у већу састављеном од судија: Душице Маринковић, председника већа, Маријане Тафра Мирков и Биљане Шундерић, чланова већа, са судским помоћником Данилом Поповић, као записничарем, решавајући у управном спору по тужби тужиоца Привредно друштво "А.А." д.о.о. ...,, кога заступа Влатко Секуловић адвокат из Београда, Владимира Поповића број 6, против решења туженог Министарства финансија Републике Србије, Управе царина, Комисије за жалбе Управе царине број 148-04-039-00-4/2-2014 од 03.03.2014. године, у предмету царинском, у нејавној седници већа одржаној дана 07.04.2016. године донео је

ПРЕСУДУ

Тужба **СЕ УВАЖАВА, ПОНИШТАВА** решење Министарства финансија Републике Србије, Управе царина, Комисије за жалбе Управе царине број 148-04-039-00-4/2-2014 од 03.03.2014. године и предмет **ВРАЋА** туженом на поновно одлучивање.

Образложење

Оспореним решењем одбијена је, као неоснована, жалба тужиоца поднета против решења Царинарнице Београд број У/1-1823/2012 од 26.11.2013. године којим је усвојен захтев тужиоца и измењени подаци у ЛЦИ УВ 4 број 10684 од 12.03.2008.године ЦИ Лука Београд, у рубрици 47, а извршен обрачун увозних дажбина остаје неизмењен.

Тужилац тужбом оспорава решење туженог због погрешне примене закона и погрешно и непотпуно утврђеног чињеничног стања, па предлаже да се поништи. Наводи да је тужени одбио жалбу тужиоца и тиме поступио супротно ставу извраженом у пресуди Управног суда и супротно дужности поступања по службеној дужности да уклони из правног поретка решење простепеног органа које није правилно. Наиме, наводи да је првостепени орган поступајући по захтеву

тужиоца за измену нетачних података у ЈЦИ о пореској и царинској основици, ове исправио али је захтев тужиоца за повраћај више плаћених увозних дажбина одбио наводећи да је захтев поднет по истеку рока прописаног чланом 273. став 4. Царинског закона. У вези овакве одлуке, тужилац наводи да је царински дуг плаћен у већем износу а да је тужилац за износ дуга сазнао тек пријемом првостепеног решења 27.03.2014. године и тај је рок могао почети да тече тек од тог датума, а не од раније. Указује да су царински органи упорно одбијали захтев тужиоца за накнадну контролу ЈЦИ, по члану 103. став 5. Царинског закона и да је то учињено тек по налогу из пресуде Управног суда.

Тужени орган, изјашњавајући се на наводе тужбе, у одговору на тужбу, оспорио је ове, те је остајући код разлога оспореног решења предложио да суд тужбу одбије као неосновану.

Управни суд је, у смислу члана 33. став 2. Закона о управним споровима („Службени гласник РС”, бр. 111/09), решио предмет спора без одржавања усмене расправе, сматрајући да је предмет спора такав да очигледно не изискује непосредно саслушање странака и посебно утврђивање чињеничног стања, те је испитујући законитост оспореног решења у границама захтева из тужбе, у складу са одредбом члана 41. став 1. наведеног закона, оценом навода тужбе, оспореног решења, те одговора на тужбу, као и списка предмета ове управне ствари, нашао да је тужба основана.

Према разлозима оспореног решења тужени је одлуку из диспозитива донео јер је нашао да је правилно првостепени орган, након проведене накнадне контроле царинске декларације, по члану 103. став 5. Царинског закона, усвојио захтев тужиоца и извршио измену података у ЈЦИ о висини царинске вредности и пореске основице и да је правилно одлучио када је утврдио да извршени обрачун увозних дажбина остаје неизмењен. Ово стога јер је тужилац захтев за повраћај царинског дуга поднео након истека рока прописаног чланом 273. став 4. Царинског закона, којим је прописан рок од 3 године за подношење захтева за повраћај царинског дуга, пошто је захтев поднео 25.05.2012. године, а о износу дуга је обавештен 12.03.2008. године. При том, по оцени туженог, тужилац није пружио доказе о постојању разлога за продужење рока пошто није пружио доказе о постојању више силе или непредвиђених околности.

Према списима предмета, и неспорном, произлази да је тужилац дана 25.05.2012. године Царинарници Београд поднео захтев за накнаду контролу декларације ЈЦИ УВ4 број 11029/10684 од 12.03.2008. године на основу члана 103. Царинског закона, којим је тражио измену података у декларацији и утврђивање да према подацима унетим у декларацију, царински дуг не одговара стварној вредности робе, са захтевом да се изврши повраћај више плаћене царине и утврди тачан износ више плаћеног ПДВ-а.

Према диспозитиву првостепеног решења произлази да је првостепени орган усвојио захтев тужиоца за измену податка у наведеној декларацији тако што је (у ставу 1. и 2. диспозитива) навео како гласе исправни подаци у рубрици 47, за царинску вредност и пореске основице, стим што је (у ставу 3. диспозитива) навео да извршен обрачун увозних дажбина остаје неизмењен.

Одредбом члана 198. став 1. Закона о општем управном поступку

("Службени лист СРЈ", број 33/97, 31/01 и "Службени гласник РС", број 30/10), прописано је да се диспозитивом решава о предмету поступка у целини и о свим захтевима странака о којима у току поступка није посебно решено.

Како из изнетог произлази да решењем Царинарнице није решен захтев тужиоца у целини, то јест и захтев за повраћај више плаћених увозних дажбина, јер о овом захтеву није наведена одлука у диспозитиву решења, произлази да решењем првостепеног органа није решен захтев тужиоца у целини, то јест онако како је тужилац захтев поставио поднеском од 25.05.2012. године, са којих разлога диспозитив решења није сачињен сагласно одредбама члана 198. став 1. ЗУП-а.

Код изнетог, како разлози оспореног решења према којима захтев тужиоца није уважен јер је поднет по истеку рока прописаног одредбом члана 273. став 4. Царинског закона немају упориште у списима предмета, то јест решењу првостепеног органа, одлука туженог је сачињена супротно одредбама члана 199. став 2. ЗУП-а којима је прописано да образложење решења садржи, између осталог, разлоге који с обзиром на утврђено чињенично стање упућују на решење како је дато у диспозитиву.

Са напред изнетог, како је оспореним решењем учињена битна повреда правила поступка, чиме је закон погрешно примењен на штету тужиоца, суд је тужбу уважио и на основу члана 42. став 1. ЗУС-а одлучио као у диспозитиву пресуде, стим што су примедбе суда, а сагласно одредбама члана 69. став 2. истог закона обавезне за тужени орган.

ПРЕСУЂЕНО У УПРАВНОМ СУДУ
дана 07.04.2016. године, 25 У. 4901/14

Записничар
Данијела Поповић,с.р.

Председник већа-судија
Душица Маринковић,с.р.

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Дејан Ђурић